

N:o 55.

Af Herr H. L. Peyron: Angående utbetalande af ett utaf A. Conti i Riksbanken insatt penningebelopp.

Den 16 Maj 1877 insattes i Riksbanken af en i Campello di Bardi i konungariket Italien bosatt handelsman A. Conti ett kort förut af honom uppburet belopp af elfva tusen fem hundra kronor på 3 månaders uppsägning emot 4 % årlig ränta enligt insättningsbevis, N:o 9085, hvilket insättningsbevis, som genast uppsades och således förfallit till betalning den 16 Augusti samma år, Conti någon tid efter utgifningsdagen förlorat.

Förlusten, hvarom annonserades i tidningarne, anmäldes, genast efter det att den bemärkts, å härvarande Kongl. italienska generalkonsulat, som den 30 Juli till Herrar Fullmäktige i Riksbanken ingaf en skrift, hvari, jemte anmälan om förhållandet, föreslogs, att, om beviset icke kunnat tillrättafås till förfalldagen, det insatta kapitalet 11,500 kronor måtte näst påföljande dag i Riksbanken ånyo insättas emot ett nytt bevis på Contis namn med lika ränta och uppsägningstid, så att Conti kunde få åtnjuta räntan under den tid, som komme att förflyta intilldess berörda kapital kunde till Conti återbetalas, hvilket nya bevis under tiden kunde i Riksbanken förvaras, och anhöll generalkonsulatet tillika, att kapitalet måtte af Riksbanken utbetalas till Conti, ehuru han ej blefve i tillfälle återlemna det ursprungliga beviset.

I en af Conti till Herrar Fullmäktige ingifven skrift af den 17 Augusti förnyades sistnämnda framställning och förklarades ytterligare, att beviset var förloradt.

Herrar Fullmäktige medgäfvö den 30 Augusti kapitalets återinsättande mot nytt räntebärande bevis, att i Riksbanken förvaras, allt på sätt som blifvit föreslaget.

Beträffande åter sjelfva lyftningen af kapitalet med räntor ansågo, af förekomna skäl, Herrar Fullmäktige Kongl. förordningen af den 29 Maj 1739 angående förekomna lånebankoattester och vaxelbankotransportsedlar böra ega tillämplighet.

I öfverensstämmelse dermed föreskrefvo Herrar Fullmäktige, att Conti borde styrka, att det förkomna insättningsbeviset blifvit från predikstolarne i alla Stockholms territoriala församlingars kyrkor samt i Post och Inrikes-Tidningar två gånger i hvarje vecka under en månad efterlyst, hvilket allt blifvit behörigen fullgjordt, utan att beviset kommit till rätta eller någon spaning derom kunnat erhållas.

Förutom nämnda efterlysning föreskrefvo vidare Herrar Fullmäktige, att Conti skulle aflemna så tillräcklig pant uti lös eller fast egendom, att banken deri egde full godtgörelse för ej mindre den ränta, som på det saknade beviset intill dess förfallodag upplupit, än äfven den ränta, som kapitalet kunde afkasta under den tid af tio år detsamma borde i Riksbanken innestå, *hwarefter, om och när* af Herrar Fullmäktige meddelade föreskrifter blifvit iakttagna, Conti skulle ega rätt att, jemte utbekommande af det i stället för det saknade beviset utfärdade, i Riksbanken förvarade nya depositionsbeviset uppbära redan upplupen ränta å det insatta kapitalet, äfvensom sådan, i mån som densamma till betalning förfaller, hvaremot kapitalet ej finge blifva för Conti åtkomligt förr, än tio år förflutit från den tid ofvannämnda säkerhet blifvit stäld och af Herrar Fullmäktige godkänd.

Då den till det förkomna depositionsbevisets förfallodag den 16 Augusti upplupna räntan utgjort å 4 $\frac{1}{2}$ % för år kr. 215:—, och räntan å det insatta kapitalet för tio år efter enahanda räntefot utgör kr. 4,600:—, borde den pant, som det åläge Conti att aflemna, motsvara i värde minst omkring kr. 5,000; — och äfven efter aflemmandet deraf blefve kapitalet, kr. 11,500:—, icke för honom tillgängligt förr, än 10 år derefter förflutit.

Till beredande af någon möjlighet för Conti, som uppgifver sig icke ega kapital, att tillgodonjuta räntan och efter 10 års förlopp återfå de insatta penningarne, skulle han således nödgas skuldsätta sig för pantens värde c:a 5000 kronor, hvartill kommer att han står i redovisningsskyldighet till medintressent för en del af nämnda penningar, hvilka utgöra arf

efter en deras gemensamma, i Sverige afliden slätting. Denna redovisnings-skyldighet kan Conti ej heller fullgöra på annat sätt än genom att upptaga lån, och han har ingen annan säkerhet att erbjuda en långifvare, än utsigten att en gång ur Riksbanken utfå berörda penningar.

Men det är under sådana förhållanden otänkbart, att någon, som kunde försträcka den obemedlade mannen nödiga medel att sätta honom i tillfälle på samma gång att ställa panten och betala sin medintressent, vore villig lemna honom 10 års anstånd med gäldandet af den skuld, han sålunda nödgades åsamka sig.

Alla Contis bemödanden att genom andras hjälp åstadkomma panten skola ock hittills hafva varit fruktlösa, och då han, såsom ofvan är nämnt, icke har den ringaste utväg att någonsin häruti lyckas, blefve den olyckliga föjden häraf, att det i Riksbanken insatta kapital med ränta ginge för honom helt och hållet förloradt, uti hvilket fall han går miste om en påräknad behöflig hjälp till sin utkomst, jemte det att skyldigheten att till medintressent utgifva en del af beloppet, efter hvad han förklarar, kommer att förorsaka hans ruin, — sannerligen ett straff som måste finnas allt för strängt för försummelsen att icke bättre, än som skett, hafva bevarat insättningsbeviset!

Med allt erkännande af Herrar Fullmäktiges tillmötesgående att medgifva kapitalets förräntning under den tid det skulle kvarstå i Riksbanken, är dock ofvan visadt, att detta medgifvande bätar honom föga, och att de föreskrifter, utom efterlysningen, hvilka till Riksbankens trygghet meddelats, efter största sannolikhet aldrig kunna af honom fullgöras.

De af Riksbanken utfärdade insättningsbevis äro ställda till viss man, således icke af löpande beskaffenhet, och öfverlåtelse deraf är ej giltig, med mindre den blifvit behörigen anmäld. Häraf följer, att, när depositionsbevis, om hvars öfverlåtelse sådan anmälan ej har skett, förkommit, insättarens qvitto öfver det belopp, hvarå beviset lyder, utgör tillräckligt betalningsbevis för Riksbanken, mot hvilken, efter en mot dylikt qvitto skedd utbetalning, intet kraf på grund af insättningsbeviset kan, af hvem det vara må, med någon framgång anställas.

Nu har Conti icke anmält någon öfverlåtelse af det till honom utställda insättningsbeviset, utan tvärtom uttryckligen tillkännagifvit, att detsamma alldeles icke blifvit af honom till annan man öfverlåtet. Här föreligger således icke den ringaste anledning befara, att Riksbanken kan

komma att lida förlust, om de ifrågavarande insatta medlen med ränta till Conti mot hans qvitto utbetalas.

Under anförande af ofvan upptagna skäl, har Conti en af de första dagarne af innevarande månad hos Herrar Fullmäktige anhållit, att de ville i ämnet göra en framställning till Riksdagens Banko-Utskott; hvilken anhållan troligen beviljas af Herrar Fullmäktige, som i denna sak gjort medgifvanden så långt de på eget bevåg kunnat det; men för att, intilldess framställningen sker och åsyftad åtgärd deraf föranledes, kunna hålla frågan vid lif, har jag ansett det lämpligast innan motionstidens slut hos Riksdagen vördsamt anhålla,

att Riksdagen behagade besluta, att, utan skyldighet för bemälda A. Conti att återställa det förlorade insättningsbeviset eller lemna pant eller säkerhet, och utan att den vanliga preskriptionstiden af tio år afvaktas, ifrågavarande af Conti den 16 Maj 1877 i Riksbanken insatta kapital, elfva tusen fem hundra kronor, med derå upplupen och ålöpande 4 % årlig ränta skall till Conti eller hans lagligen befullmäktigade ombud, mot qvitto, af Riksbanken utbetalas.

Stockholm den 23 Januari 1878.

Ludw. Peyron.